

sidst, deels kunde have erfaret af de af ham selv paaberaabte Anmærkninger, Sp. 253—254, og deels hørte han det jo nu af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad). Sagen er den, at Helsingørs Commune fremtraadte med et langt større Forslangende. Den bad om 20,000 Rd. i det første Aar og derefter i de følgende 9 Aar efter en nedadstigende Scala om en Sum, der var 2000 Rd. mindre det ene Aar end det andet. Derpaa meente Ministeriet ikke at kunne gaae ind, og det staaer ganske rigtigt i Anmærkningerne. Men der var da en æret Rigsdagsmand, som har nøie Indsigt i disse Forhold paa Grund af sin tidligere Livsstilling, som henvendte sig til Udvalget og gjorde det opmærksomt paa, at en saadan Sum eengang for alle ikke vilde hjælpe Helsingør. Det, man med en saadan Sum vilde imødefomme, var den herskende Trang hos visse Grundeiere, der gjorde, at de ikke kunde betale de kongelige Statter. Det var klart, at man maatte imødefomme dem saaledes, at de slap for at betale disse Statter, ikke for et Aar, thi det kunde ikke hjælpe, men ogsaa for det andet og det tredje, dog saaledes, at bestandig den Hjælp, man gav dem, blev mindre, da man antog, at Byen vilde imidlertid kunne komme til Kræfter, og Grundeierne bedre blive istand til at betale Statterne. Desaarfag henvendte Udvalget sig til Ministeren og kom overeens med ham om dette Forslag. Saaledes forholder Sagen sig. Nu kan det jo gjerne være, at den ærede Rigsdagsmand betragter Mini-

steriet eller den høitagtede Minister som noget faststaaende, der, selv om der gives nærmere Oplysninger, ikke kan forandre sin Mening; han mener maaskee, at det er Noget, der ligger fjernere fra en Minister. Jeg troer imidlertid, at en Minister kan gjøre det og gjøre det med Ære, Fordeel og Gavn. Det er just det, som er skeet i dette Tilfælde, idet Ministeren, som det ærede Medlem ogsaa har kunnet høre, har tiltraadt Udvalgets Forslag og ikke fastholdt sit eget. Forslaget maa betragtes udgaaet af en Overenskomst imellem Ministeren og Udvalget, efter de nærmere Oplysninger, som begge Parter havde faaet under Sagens Behandling; saaledes forholder Sagen sig, og jeg seer derfor aldeles ingen Grund til, at det høitærede Thing skulde nægte Bevillingen paa den Maade, Udvalget har tiltraadet at give den. Jeg seer aldeles ikke nogensomhelst Grund dertil, thi det er, som sagt, kun et Slags Tilfagn til Helsingørs Commune om, at, saafremt noget Saadant skulde behøves, vil den opsøgte Sum blive ydet; men det er ligesaa klart, at man ikke kan ved en saadan Bestemmelse binde noget kommende Folkething, og det er ligesaa klart, at man er berettiget til at trække Pengebevillingen tilbage, dersom det virkelig viser sig, at den ikke behøves; men, viser det sig i de kommende Aar, at den behøves, er der da noget Galt i, at Folkethinget udtaler som sit Haab og sin Fortrosthed, at et kommende Folkething vil komme denne Commune til Hjælp? Andet er der jo ikke skeet.